

# Referències del Quadern d'activitats

## DEL 4 AL 10 DE GENER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | LEVÍTIC 18, 19

#### «Mantín-te net en sentit moral»

**(Levític 18:3)** No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país de Canaan, on vos faré entrar; no seguïu els costums d'aquests pobles.

#### w19.06-S 28 § 1

#### Com protegir-nos d'esta trampa de Satanàs

Després de mencionar les pràctiques pervertides de les nacions veïnes, Jehovà va dir als israelites: «No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país de Canaan, on vos faré entrar [...]. El seu país ha quedat impur. Per això els demanaré comptes d'aquestes culpes, i el país vomitarà els seus habitants» (Lv 18:3, 25).

**(Levític 18:6)** Que ningú de vosaltres no s'acoste a cap parent pròxim per tenir-hi relacions sexuals. Jo sóc el Senyor.

**(Levític 18:22, 23)** No et gites amb un altre home com es fa amb una dona: és una cosa abominable. <sup>23</sup> »No gites amb una bèstia: quedaries impur. Que cap dona no s'oferisca per acoblar-se amb una bèstia: és una perversió.

#### w17.02-S 20 § 13

#### Jehovà dirigix el seu poble

<sup>13</sup> Els governants d'altres nacions es guiaven per la saviesa humana i la seua visió limitada de les coses. Que diferents dels reis fidels a Déu! Els dirigents cananeus fomentaven que la gent fera coses detestables, com l'incest, l'homosexualitat, el bestialisme, el sacrifici de xiquets i la idolatria

extrema (Lv 18:6, 21-25). A més, els líders de Babilònia i Egipte no tenien les normes d'higiene que Jehovà va donar a Israel i que, com ha demostrat la ciència, eren saludables (Nm 19:13). En canvi, el poble de Déu de l'antiguitat podia vore que els seus líders fidels promovien la neteja espiritual, moral i física. No hi ha dubte que Jehovà els guiava.

**(Levític 18:24, 25)** No vos feu impurs amb cap d'aquestes pràctiques. Això és el que fan les nacions que jo expulsaré de davant de vosaltres. <sup>25</sup> El seu país ha quedat impur. Per això els demanaré comptes d'aquestes culpes, i el país vomitarà els seus habitants.

**(Proverbis 2:22)** Mentre que els malvats en seran exclosos i els infidels seran arrancats de la terra.

#### w14-S 1/7 7 § 2

#### Què farà Déu amb la maldat?

Però, que hi ha de qui es nega tossudament a canviar la seua forma de viure i insistix a fer el mal? Esta clara promesa de la Bíblia, ens dona la resposta: «Perquè els rectes habitaran el país i els honrats podran quedar-s'hi»; després afeg que «els malvats en seran exclosos i els infidels seran arrancats de la terra» (Proverbis 2:21, 22). En efecte, desapareixeran les males influències i regnarà la pau. En estes condicions ideals, les persones obedients seran alliberades gradualment de la imperfecció (Romans 6: 17, 18; 8:21).

#### Joies espirituals

**(Levític 19:9, 10)** Quan segueu els sembrats, no arribeu fins al marge del camp ni recolliu les espigolalles. <sup>10</sup> I en la

verema, igualment: no esgotimeu la vinya ni recolliu els grans que han caigut. Deixeu-ho per als pobres i els immigrants. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

#### **w06-S 15/6 22 § 11**

##### **«Com estime la teua Llei!»**

<sup>11</sup> Un segon aspecte de la Llei mosaica que reflectia l'interés de Déu pel benestar del seu poble va ser el dret a espigolar. Jehovà va manar als agricultors israelites que permeteren als pobres recollir el producte dels camps que es quedara enrere. Els agricultors no devien segar completament les voreres dels sembrats, ni repassar les vinyes o les oliveres, ni tampoc recollir les gavelles oblidades. El dret a espigolar era una mesura amorosa en favor dels pobres, els immigrants, els orfes i les viudes. Clar està, exigia treball dur de part d'estos, però gràcies a ella no havien de mendicar (Levític 19:9, 10; Deuteronomi 24:19-22; Salm 37:25).

#### **Lectura de la Bíblia**

**(Levític 18:1-15)** El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>2</sup> —Comunica això als israelites: »Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. <sup>3</sup> No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país de Canaan, on vos faré entrar; no seguïu els costums d'aquests pobles. <sup>4</sup> Compliu les meues decisions, observeu i seguïu els meus decrets. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. <sup>5</sup> »Observeu els meus decrets i les meues decisions. L'home que els compleix hi trobarà la vida. Jo sóc el Senyor. <sup>6</sup> »Que ningú de vosaltres no s'acoste a cap parent pròxim per tenir-hi relacions sexuals. Jo sóc el Senyor. <sup>7</sup> »No deshonres el teu pare tenint relacions amb ta mare. És ta mare: no la deshonres. <sup>8</sup> »No tingues re-

lacions amb cap de les dones de ton pare: també el deshonraries a ell. <sup>9</sup> »No tingues relacions amb la teua germanastra de part de pare o de mare, encara que no haja nascut a casa: no la deshonres. <sup>10</sup> »No tingues relacions amb la filla d'un fill o d'una filla teua: seria la teua pròpia deshonra. <sup>11</sup> »No tingues relacions amb la filla d'una dona de ton pare. Nascuda de ton pare, és germanastra teua. <sup>12</sup> »No tingues relacions amb la germana de ton pare. És una parenta pròxima d'ell. <sup>13</sup> »No tingues relacions amb la germana de ta mare. És una parenta pròxima d'ella. <sup>14</sup> »No deshonres el germà de ton pare tenint relacions amb la seua muller. És tia teua. <sup>15</sup> »No tingues relacions amb la teua nora. És la muller del teu fill: no hi tingues relacions.

#### **MILLORA EN LA PREDICACIÓ**

##### **w02-S 1/2 29**

##### **Preguntes del lectors**

**Fins a quin punt apliquen als cristians actuals les restriccions que imposa la Llei mosaica al matrimoni entre familiars?**

La Llei que Jehovà va donar a la nació d'Israel no detalla com han de ser les cerimònies i els procediments nupcials, però si inclou la prohibició del matrimoni entre determinades persones. Per exemple en Levític 18:6-20, trobem una llista detallada dels parents carnals pròxims als qui no se'ls permetia tindre relacions sexuals entre ells. Com bé sabem, els cristians no estan davall la Llei mosaica i, per tant no tenen l'obligació de complir els seus decrets (Efesians 2:15; Colossencs 2:14), la qual cosa no vol dir que puguem passar per alt este assumpte a l'hora de triar un cònjuge. Hi ha diverses raons.

En primer lloc, en el món existixen lleis que regulen el matrimoni entre familiars pròxims i, bàsicament els cristians estan obligats a obeir les lleis del país on viuen (Mateu 22:21; Romans 13:1). Clar, eixes lleis diferixen segons el lloc. La majoria de les normes modernes sobre este assumpte es basen sobretot en factors genètics. És un fet provat que els fills de matrimonis entre familiars carnals pròxims tenen més possibilitats de patir malalties i defectes genètics. Per esta raó i degut a la seua subjecció a les autoritats superiors, els cristians que van a casar-se obeïxen les lleis matrimonials del seu país.

També s'ha de tindre en compte el que accepta i rebutja la comunitat on es viu. Quasi totes les cultures tenen normes i costums que prohibixen el matrimoni entre persones amb llaços estrets de consanguinitat, que solen considerar incestuós i, per tant tabú. Encara que les relacions concretes que estan vetades diferixen moltíssim segons la cultura, «per regla general, com més pròxim és el parentesc genètic entre dos persones, amb més força i vehemència es prohibixen o rebutgen les relacions sexuals entre elles», diu *l'Enciclopèdia Britànica*. Per això, encara que en alguns casos no hi haja una relació incestuosa, els cristians no desitgen que els seus actes reflectisquen falta de consideració als costums arrelats o que ofenguen la sensibilitat legítima de la comunitat, a fi de no causar oprobi a la congregació cristiana ni al nom de Déu (2 Corintis 6:3).

Tampoc ha de passar-se per alt la consciència que Déu ens ha donat. Tots naixem amb un sentit d'allò que és correcte o incorrecte, del que està bé i del que està malament (Romans 2:15). La consciència ens diu què és lo normal i apropiat i, què és antinatural

o ofensiu, a menys que estiga distorsionada o endurida per pràctiques perverses. Jehovà es va referir a este fet quan donà als israelites la llei contra el matrimoni entre parents carnals pròxims. «No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país de Canaan, on vos faré entrar; no seguiu els costums d'aquests pobles» (Levític 18:3). Els cristians aprecien moltíssim la seua consciència basada en la Bíblia i no permeten que la corrompa el sentit distorsionat del bé i del mal que tenen les nacions (Efesis 4:17-19).

Llavors, a quina conclusió arribem? Si bé els cristians no estem davall la Llei mosaica, la seua consciència els dicta clarament que en la comunitat cristiana és inacceptable el matrimoni entre familiars pròxims, com pare i filla, mare i fill, o germà i germana\*. En el cas de parentescos més allunyats els cristians reconeixen que hi ha lleis que regulen el matrimoni legal i que existixen normes acceptades socialment i culturalment, les quals han de tindre's molt en compte a fi d'obeir este manament bíblic: «Que tots honoren el matrimoni» (Hebreus 13:4).

## **VISQUEM COM A CRISTIANS**

### **Pares, ensenyeu als vostres fills les normes de Jehovà**

**(Isaïes 5:20)** Ai dels qui tenen el mal per bé i el bé per mal! Canvien la tenebra en llum i la llum en tenebra; fan passar per amarg el que és dolç i per dolç el que és amarg.

**(Levític 18:3)** No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país

\* En l'article «Los matrimonios incestuosos... ¿Cómo deben verlos los cristianos?» de la *Atalaya* del 15 d'agost de 1978, pàgs 25, 26, s'analitza amb deteniment este tema.

de Canaan, on vos faré entrar; no seguïu els costums d'aquests pobles.

**(Deuteronomi 6:7)** Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan et gites i quan t'alces.

**(Proverbis 27:12)** L'astut veu venir la maldat amagada, però l'incaut continua avant i ho paga car.

**(Eclesiastés 7:12)** Qui es posa davall de la protecció de la saviesa es posa a l'ombra de la riquesa; i el coneixement té aquest avantatge: la saviesa dóna vida als qui la posseeixen.

**(Salm 127:3)** L'herència del Senyor són els fills, els descendents són la millor recompensa.

**(Efesis 6:4)** Pares, no irriteu els vostres fills: eduqueu-los i instruïu-los tal com faria el Senyor.

#### w19.05-S 12, quadro

#### Informació per a pares i fills

Per a que els pares ho analitzen amb els seus fills

- «¡Sus hijos están en peligro!», «¿Cómo podemos proteger a nuestros hijos?» i «Adopte medidas preventivas en el hogar», *¡Despertad!* del 8 d'octubre de 1993.
- «Una amenaza que debe preocupar a los padres», «Cómo proteger a sus hijos» i «Haga de su hogar un refugio seguro», *¡Despertad!* d'octubre de 2007.
- «Cómo ser un buen padre», *La Atalaya* de l'1 d'octubre de 2008.
- «Cómo hablar de sexo con los hijos», *La Atalaya* de l'1 de novembre de 2010.
- *Nosotros protegemos a los menores*, vídeo disponible en el canal de televisió per internet JW Broadcasting®.

• «Els testimonis de Jehovà ensenyen a pares i fills a protegir-se dels depredadors sexuals», article disponible en el lloc web jw.org® (QUI SOM / QUÈ FEM).

• «¿Cómo hablar con los hijos sobre la sexualidad?», article disponible en jw.org (ENSEÑANZAS BÍBLICAS / PREGUNTAS SOBRE LA BIBLIA).

• *Aprendamos del Gran Maestro*, capítols 10 i 32.

• **Fes-te amic de Jehovà: Protegix els teus xiquets**, vídeo disponible en jw.org (ENSEÑANZAS BÍBLICAS / XIQUETS).

#### Per als adolescents

• **El que diuen altres jòvens: L'assetjament sexual**, vídeo disponible en jw.org (ENSEÑANZAS BÍBLICAS / JÓVENS).

• «¿Cómo puedo protegerme del abuso sexual?», *Lo que los jóvenes preguntan. Respuestas prácticas* (volumen 1), capítol 32.

• «Los jóvenes preguntan: ¿Qué debes saber sobre las agresiones sexuales? Primera parte: Precauciones que deberías tomar», article disponible en castellà en jw.org (ENSEÑANZAS BÍBLICAS / JÓVENES).

• «Què faig si m'agredixen sexualment?», pregunta 8 del fullet *Resposta a 10 preguntes que es fan els jòvens*.

#### Consol per a les víctimes

• «Ayuda para las víctimas del incesto», *La Atalaya* de l'1 de desembre de 1991.

• «Las víctimas inocentes del abuso de menores» i «El trauma que produce el abuso de menores», *¡Despertad!* del 8 d'octubre de 1991.

• «Los jóvenes preguntan: ¿Qué debes saber sobre las agresiones sexuales? Segunda parte: Cómo puedes recuperarte», article disponible en castellà en [jw.org](http://jw.org) (ENSEÑANZAS BÍBLICAS / JÓVENES).

• «Consolemos a las víctimas de los abusos», *La Atalaya* de maig de 2019, article d'estudi 20.

## DE L'11 AL 17 DE GENER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | LEVÍTIC 20, 21

#### «Jehovà separa el seu poble»

**(Levític 20:22, 23)** «Compliu tots el meus decrets i les meues decisions i poseu-los en pràctica. Així no vos vomitarà el país on jo vos faré entrar perquè hi habiteu.  
<sup>23</sup> No seguïu els costums dels pobles que jo expulsaré de davant de vosaltres. Em repugna la seua manera de comportar-se.»

#### w04-S 15/10 11 § 12

#### Estaràs en el paradís?

<sup>12</sup> No obstant, hi ha una cosa que no hem de passar per alt. Déu digué als israelites: «Observeu, per tant, tots els manaments que hui vos done: només així sereu prou forts per a conquerir el país on esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió» (Deuteronomi 11:8). En Levític 20:22, 24 es menciona eixa mateixa terra: «Compliu tots els meus decrets i les meues decisions i poseu-los en pràctica. Així no vos vomitarà el país on jo vos faré entrar perquè hi habiteu. Per això vos he dit: "Preneu possessió vosaltres del seu país, jo vos el done en heretat: és un país que regalla llet i mel"». En efecte, la possessió de la terra promesa depenia que tingueren una bona relació amb Jehovà Déu. Com no van ser obe-

dients, Déu va permetre que els babilonis els conquistaren i se'ls endugueren lluny de la seua terra.

**(Levític 20:24)** «Per això vos he dit: "Preneu possessió vosaltres del seu país, jo vos el done en heretat: és un país que regalla llet i mel." Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que vos he separat dels altres pobles.»

#### it-1-S 1119

#### Herència

Conjunt de béns, que al morir el seu propietari, passa als seus hereters; inclinacions, costums, caràcter o temperament que s'hereta dels progenitors o dels antecessors. El verb hebreu que s'utilitza amb major freqüència es *na jál* (substantiu *na-jaláh*). Té a vore amb l'obtenció o transmissió d'una herència o possessió hereditària, per lo general a causa d'una successió (Nm 26:55; Ez 46:18). El verb *ya-rásch* es gasta a voltes amb el sentit de «succeir com a hereter», tot i que sol significar «prendre possessió», sense estar relacionat amb la successió (Gn 15:3; Lv 20:24). En el context militar té el sentit de «desposseir; expulsar» (Dt 2:12; 31:3). Les paraules gregues per a «herència» estan relacionades amb *klé·ros* que originalment significava «sort»; després, «participació», i per últim «herència» (Mt 27:35; Fets 1:17; 26:18).

**(Levític 20:25, 26)** També vosaltres separeu el bestiar pur de l'impur, els ocells purs dels impurs. No vos feu detestables tocant o menjant bestiar, ocells o bestioles que s'arrossegueu per terra: jo els he posat a part perquè els tingueu per impurs.  
<sup>26</sup> »Sigueu sants davant de mi, perquè jo, el Senyor, sóc sant i vos he separat dels altres pobles perquè fóreu meus.

## **it-2-S 579 § 5**

### **Pardals**

Després del diluvi universal, Noé va oferir en sacrifici «ocells de cada espècie considerada pura» junt amb altres animals (Gn 8:18-20). A partir d'eixe moment, Déu va permetre que s'inclogueren les aus en la dieta de l'home, sempre que no es menjara la sang (Gn 9:1-4; compara amb Lv 7:26; 17:13). En eixe temps la netedat de certes aus havia d'estar relacionada amb algunes indicacions divines quant a què era acceptable per als sacrificis; el registre bíblic mostra que no es va classificar com impura per a aliment a ninguna au fins que es va introduir la llei mosaica (Lv 11:13-19, 46, 47; 20:25; Dt 14:11-20). La Bíblia no especifica quins factors determinaven quines aus eren cerimonialment impures. Encara que algunes eren aus de rapinya o carronyeres, també hi havia altres que no ho eren (mira ABUBILLA). Es va eliminar esta prohibició quan es va instituir el nou pacte, com Déu li ho va indicar a Pere per mitjà d'una visió (Fets 10: 9-15).

### **Joies espirituals**

**(Levític 21:5)** Els sacerdots no es raparan el cap, no s'afaitaran els costats de la barba ni es faran incisions al cos.

## **it-1 562 § 1**

### **Incisions**

La llei de Déu prohibia específicament fer-se incisions en la carn a causa dels morts (Lv 19:28; 21:5; Dt 14:1). La raó: Israel era un poble sant per a Jehovà, la seua propietat especial (Dt 14:2), i com a tal, havia de seguir lliure d'estes pràctiques. A més, estes manifestacions extremes de dol acompanyades de laceracions eren totalment impròpies per a un poble conscient de la condició real

dels morts, així com de l'esperança de la resurrecció (Dn 12:13; He 11:19). Per altra banda, la prohibició de les mutilacions gravaria en els israelites un respecte apropiat pel cos humà com a creació de Déu.

## **Lectura de la Bíblia**

### **(Levític 20:1-13)**

El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>2</sup> —Comunica això als israelites: »Tot home, israelita o immigrant resident a Israel, que done un fill seu en sacrifici en honor de Moloc, serà condemnat a mort. La gent del país l'ha d'apedregar. <sup>3</sup> Jo mateix em giraré contra aquest home i l'exclouré del seu poble d'Israel, perquè, oferint un fill a Moloc, ha fet impur el meu santuari i ha profanat el meu sant nom. <sup>4</sup> Si la gent del país tanca els ulls davant l'home que dona un fill seu a Moloc, i no el condemna a mort, <sup>5</sup> jo mateix em giraré contra ell i contra la seua família i l'exclouré del seu poble d'Israel, amb tots els qui, com ell, es prostituïsquen donant culte a Moloc. <sup>6</sup> »També em giraré contra el qui consulte nigromants i endevins; seria com prostituir-se donant culte a altres déus. Jo l'exclouré del poble d'Israel. <sup>7</sup> »Manteeniu-vos sants, i sereu sants, perquè jo sóc el Senyor, el vostre Déu. <sup>8</sup> »Compliu les meues prescripcions i poseu-les en pràctica. Jo, el Senyor, vos santifique. <sup>9</sup> »Qui maleïska el pare o la mare serà condemnat a mort. És el responsable de la seua pròpia mort: havia maleït els seus pares. <sup>10</sup> »Si algú comet adulteri amb la muller d'un altre, tant l'adúlter com l'adúltera seran condemnats a mort. <sup>11</sup> »Si algú es gita amb una de les dones de son pare, deshonrant així el seu propi pare, tots dos seran condemnats a mort. Són responsa-

bles de la seua pròpia mort. <sup>12</sup> »Si algú es gita amb la seua nora, tots dos seran condemnats a mort. Han comés una perversió. Són responsables de la seua pròpia mort. <sup>13</sup> »Si un home es gita amb un altre home com es fa amb una dona, tots dos cometen una acció abominable. Seran condemnats a mort. Són responsables de la seua pròpia mort.

## MILLORA EN LA PREDICACIÓ

### Vídeo de la revisita

**(1 Joan 5:14)** I aquesta és la confiança que mantenim davant de Déu: sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seua voluntat, ell ens escolta.

## VISQUEM COM A CRISTIANS

### Protegix el teu matrimoni

**(Mateu 19:5, 6)** I digué encara: —*Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seua dona, i els dos formen una sola carn.* <sup>6</sup> Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separe.

**(Mateu 5:28)** Doncs jo vos dic: Tot aquell que mira la dona de l'altre amb desig de posseir-la, ja ha comés adulteri amb ella en el seu cor.

**(2 Pere 2:14)** Tenen els ulls afamats d'adulteri i insaciables de pecat. Sedueixen els indecisos, estan aveats a l'avarícia, són dignes de maledicció.

**(Salm 97:10)** Els qui estimen el Senyor destesten el mal. Ell guarda la vida dels fidels, els allibera de les mans dels injustos.

**(Colossencs 3:8-10)** Però ara desfeu-vos de tot allò que siga ira, enfuriment, malícia, injúries, paraules deshonestes.

<sup>9</sup> No vos enganyeu els uns als altres, vosaltres que vos heu despullat de l'home vell i de les seues obres <sup>10</sup> i vos heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu creador i avança cap al ple coneixement.

**(Colossencs 3:12-14)** Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que pertoen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; <sup>13</sup> suporteu-vos els uns als altres, i si algú tinguera res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor vos ha perdonat: perdoneu també vosaltres. <sup>14</sup> Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona.

**(Colossencs 4:6)** Tingueu sempre converses agradables, i adobeu-les amb una miqueta de sal; sapieu com heu de respondre a cadascú.

**(1 Corintis 7:3, 4)** Que el marit complisca el seu deure matrimonial envers la muller, i que la muller faça el mateix envers el marit. <sup>4</sup> No és la muller qui disposa del seu cos, sinó el marit, com tampoc no és el marit qui disposa del seu cos, sinó la muller.

**(1 Corintis 10:24)** Que ningú no busque el propi interès, sinó el dels altres.

## DEL 18 AL 24 DE GENER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | LEVÍTIC 22, 23

«Festes estacionals amb un significat per a nosaltres»

**(Levític 23:5, 6)** A la vesprada del dia catorze del primer mes celebrareu la Pasqua

en honor del Senyor. <sup>6</sup> El dia quinze del mateix mes començarà la festa dels Àzims en honor del Senyor. Durant set dies heu de menjar el pa sense rent.

### **it-1-S 934, 935**

#### **Festa dels Àzims**

El primer dia de la festa dels Àzims era una assemblea solemne i tenia caràcter sabàtic. En el segon dia, el 16 de Nissan, se li portava al gran sacerdot una gavella dels primers fruits de la collita de l'ordi, la primera que madurava en Palestina. Abans d'esta festa no podia menjar-se gra nou ni pa ni gra torrat de la nova collita. El gran sacerdot presentava simbòlicament estos primers fruits a Jehovà bressolant una gavella de gra, mentres s'oferia un moltó sa en el seu primer any com ofrena cremada amb una ofrena de gra banyat lleugerament amb oli i una libació (Lv 23: 6-14). No hi havia cap mandat respecte a cremar gra o farina sobre l'altar, com més tard feren els sacerdots. No es feia únicament una ofrena nacional dels primers fruits, sinó que també s'estipulava que tota família i tota persona que tinguera una possessió en Israel oferia sacrificis d'acció de gràcies durant esta ocasió festiva (Ex 23:19; Dt 26:1, 2; vore PRIMICIAS).

**Significat.** El fet que en esta ocasió es menjaren els àzims estava d'acord amb les instruccions que Jehovà li havia donat a Moisès, segons es registra en Èxode 12:14-20, en les que s'inclou el següent mandat d'estricta compliment (versicle 19): «Durant set dies no hi ha d'haver gens de rent a les vostres cases». En Deuteronomi 16:3 s'anomena als àzims «pa fermentat» i, per als israelites eren un recordatori anual de com de pressa eixiren de la terra d'Egipte (quan no van tindre temps que fermenta-

ra la massa dels seus pans [Ex 12:34]). D'esta forma, recordaven l'estat d'aflicció i esclavitud del que Israel havia sigut alliberat, com Jehovà mateix havia dit: «Perquè vas eixir d'Egipte a corre-cuita. Així tota la teua vida et recordaràs del dia que vas eixir del país d'Egipte». La consciència de la seua llibertat nacional i el reconeixement de Jehovà com el seu Alliberador constituïen un rerefons adequat per a la primera de les tres grans festes anuals dels israelites (Dt 16:16).

**(Levític 23:15, 16)** »Des del dia que presentareu solemnement la primera garba, l'endemà del dissabte, compteu set setmanes senceres. <sup>16</sup> D'aquesta manera, fins l'endemà del seté dissabte comptareu cinquanta dies. El dia que fa cinquanta presentareu al Senyor una ofrena de la nova collita.

### **it-2-S 631 § 1**

#### **Pentecostés**

Els primers fruits de la collita del blat rebien un tracte diferent dels primers fruits de l'ordi. Es cuinaven 4,4 litres de flor de farina amb rent per a fer dos pans. Havien de ser de les seues cases, el que significava que eren pans com els que es feien per a ús quotidià per a la casa i no expressament amb fins sagrats (Lv 23:17). Junt amb açò es presentaven holocaustos (ofrenes cremades), una ofrena per la culpa i s'oferien dos corders com ofrena de comunió. El sacerdot posava en les seues mans els pans i els trossos de corder i els bressolava davant de Jehovà a fi de significar que els presentava davant d'Ell. Després que el sacerdot oferia els pans i els corders, arribaven a ser seus per a que els menjara com ofrena de comunió (Lv 23:18-20).

**(Levític 23:34)** —Comunica això als israelites: »El dia quinze del mes seté comença la festa dels Tabernacles, dedicada al Senyor durant una setmana.

#### **w14-S 15/5 28 § 11**

#### **Avancem amb l'organització de Jehovà?**

<sup>11</sup> L'organització de Jehovà desitja el nostre bé i per això ens recorda una vegada i una altra que posem atenció al següent consell de Pau: «Vetlem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres. No deixem d'assistir a les reunions comunitàries, com alguns han pres per costum; més bé exhortem-nos els uns als altres. I més ara, que veieu que s'acosta el darrer dia» (He 10:24, 25). Quan els israelites es reunien per a adorar a Jehovà, eixien edificats en sentit espiritual. A més, estes ocasions eren molt alegres. Per exemple, pensem en l'alegria que va causar la festa de les cabanyes celebrada en els dies de Nehemies (Ex 23:15, 16; Ne 8:9-18). Ara rebem beneficis similars quan assistim a les reunions i assemblees. Aprofitem al màxim estes ocasions que contribueixen a la nostra salut espiritual i felicitat (Titus 2:2).

**(Deuteronomi 16:15)** Durant set dies celebra la festa en honor del Senyor, el teu Déu, en el lloc que el Senyor haurà escollit. Ple de joia, agraeix al Senyor, el teu Déu, que t'haja beneït en totes les collites i en tots els treballs.

#### **Joies espirituals**

**(Levític 22:21, 22)** Si algú, en compliment d'un vot o com a ofrena voluntària, vol oferir al Senyor un sacrifici de comunió per obtenir el seu favor, ha d'oferir un animal del bestiar gros o del menut, sense cap defecte, sense cap tara. <sup>22</sup> No presen-

teu al Senyor cap animal cec o esguerrat, mutilat, purulent, sarnós o tinyós; no els poseu sobre l'altar com a ofrena cremada en honor del Senyor.

#### **w19.02-S 2 § 3**

#### **Siguem íntegres!**

<sup>3</sup> Ser íntegre significa sentir un amor i devoció indestructible a Jehovà i fer sempre el que li agrada. En la Bíblia, la paraula hebrea que es tradueix «integritat» s'utilitza per a referir-se a alguna cosa que està completa, sencera o sana. Per exemple, la Llei deia que, quan els israelites li oferien a Jehovà un animal en sacrifici, este havia d'estar sa (Lv 22:21, 22). Els servents de Déu no podien oferir-li un animal al qual li faltara una pata, una orella o un ull o que estiguera malfalt. Per a Jehovà era molt important que l'animal estiguera complet i sa (Mt 1:6-9). Per què vol Jehovà que tot el que li donem estiga complet? El següent exemple ens ajudarà a comprendre-ho. Quan comprem una fruita, no volem que tinga forats o li falte un tros. Volem que estiga sencera i sana. Doncs bé, una cosa pareguda passa amb el nostre amor i lleialtat a Jehovà. Ell vol que siga complet o íntegre.

#### **Lectura de la Bíblia**

**(Levític 23:9-25)** El Senyor va parlar encara a Moisés. Li digué: <sup>10</sup> —Comunica això als israelites: »Quan entrareu al país que jo vos done i començareu la sega, porteu als sacerdots la primera garba, les primícies de la collita. <sup>11</sup> El sacerdot presentarà la garba davant del Senyor l'endemà del dissabte, i així el Senyor es complaurà en vosaltres. <sup>12</sup> El mateix dia que haureu presentat la garba, oferiu al Senyor en holocaust un anyell d'un any sense cap defecte. <sup>13</sup> Presentareu també

una ofrena de sis quilos de flor de farina pastada amb oli; és una ofrena d'olor agradable, cremada en honor del Senyor; l'acompanyareu amb una libació d'un litre de vi. <sup>14</sup> »No menjareu, d'aquesta collita, ni pa, ni espigues torrades, ni gra novell, fins que haureu presentat l'ofrena al vostre Déu. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions, allà on habiteu. <sup>15</sup> »Des del dia que presentareu solemnement la primera garba, l'endemà del dissabte, compteu set setmanes senceres. <sup>16</sup> D'aquesta manera, fins l'endemà del seté dissabte comptareu cinquanta dies. El dia que fa cinquanta presentareu al Senyor una ofrena de la nova collita: <sup>17</sup> des d'allà on habitareu porteu dos pans per presentar-los solemnement; cada pa serà preparat amb sis quilos de flor de farina i serà cuit amb rent. Són les primícies per al Senyor. <sup>18</sup> A més dels pans, oferiu en holocaust al Senyor set anyells d'un any sense cap defecte, un vedell i dos moltons, amb l'ofrena de flor de farina i les libacions corresponents: són ofrenes d'olor agradable, cremades en honor del Senyor. <sup>19</sup> Oferiu també un boc en sacrifici pel pecat i dos anyells d'un any en sacrifici de comunió. <sup>20</sup> Juntament amb els pans de les primícies, el sacerdot oferirà el boc i els dos anyells, amb el ritu de presentació davant del Senyor. Aquestes ofrenes són la porció santa del Senyor reservada al sacerdot. <sup>21</sup> El mateix dia convoqueu per a vosaltres un aplec sagrat: no vos heu d'ocupar en cap classe de treball. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions, allà on habiteu. <sup>22</sup> »Quan segueu els sembrats, no arribeu fins al marge del camp ni recolliu les espigolalles: deixa-ho per als pobres i els immigrants.

Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. <sup>23</sup> El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>24</sup> —Comunica això als israelites: »El dia primer del mes seté observeu un dia de repòs, un dia de commemoració, anunciada a toc de corn. És un dia d'aplec sagrat. <sup>25</sup> No feu cap classe de treball i presenteu una ofrena que serà cremada en honor del Senyor.

## **MILLORA EN LA PREDICACIÓ**

### **Discurs**

**w07-S 15/7 26**

### **Preguntes dels lectors**

**Si la collita començava oficialment quan tots els hòmens israelites estaven celebrant la festa dels Àzims, qui collia els primers fruits de l'ordi que es portaven al santuari?**

La llei mosaica donava este mandat als israelites: «Tres vegades l'any tots els hòmens aniran a presentar-se davant del Senyor, el teu Déu, en el lloc que ell haurà escollit: per la festa dels Àzims, per la festa de les Setmanes i per la festa dels Tabernacles» (Dt 16:16). Des dels temps del rei Salomó endavant, el lloc escollit per Déu va ser el temple de Jerusalem.

La primera de les tres festes se celebrava a principis de la primavera i era coneguda com la festa dels Àzims. Començava l'endemà de la celebració de la Pasqua, que tenia lloc el 14 de nissan, i s'estenia per set dies, fins al 21 del mateix mes. El dia 16, el segon dia de la festa, marcava l'inici de la primera collita de l'any, segons el calendari sagrat. Eixe dia el gran sacerdot havia de prendre «la primera garba, les primícies de la collita» de l'ordi i bressolar-la davant de Jehovà en el santuari (Lv 23:5-12). Ja que

s'exigia que tots els hòmens estigueren presents en la festa dels Àzims, qui collia esta ofrena?

El mandat d'oferir a Jehovà els primers fruits de la collita durant la festa dels Àzims es va donar a la nació en conjunt, per la qual cosa no era necessari que tots i cadascun dels israelites colliren i portaren els primers fruits al santuari. Unes poques persones ho feien en representació de tot el poble. Per tant, es podia enviar una delegació a algun camp d'ordi proper amb la finalitat de preparar la gavella per a la festa dels Àzims. *L'Enciclopedia Judaica* explica: «Si l'ordi estava madur, es collia dels voltants de Jerusalem; si no, podia portar-se de qualsevol punt d'Israel. El segaven tres homes, cada un amb una dalla i una cistella». Després es portava una gavella d'ordi al gran sacerdot, i este l'oferia a Jehovà.

El manament d'oferir els primers fruits de l'ordi va donar als israelites una magnífica oportunitat d'expressar-li a Déu la seua gratitud per la forma com beneïa les seues terres i la seua collita (Deuteronomi 8:6-10). Però el més important és que esta ofrena cerimonial constituïa una «ombra del món renovat» (Hebreus 10:1). Resulta interessant que Jesucrist ressuscitara un 16 de nissan, el dia que s'oferien a Jehovà els primers fruits de la collita. L'apòstol Pau va escriure amb relació amb la resurrecció de Jesús: «Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort. Ja que [...] amb Crist tots tornaran a la vida. Però cadascú en el moment que li correspon: Crist, com a primícia; després, el dia que ell vindrà, els qui són de Crist» (1Co 15:20-23). La gavella dels primers fruits que el gran sacerdot bressolava d'ací per allà davant de Jehovà prefigura-

va a Jesucrist ressuscitat, ja que ell va ser el primer a ser alçat d'entre els morts per a viure eternament. D'esta manera, Jesús va obrir el camí per a alliberar a la humanitat del pecat i la mort.

## **VISQUEM COM A CRISTIANS**

### **Les assemblees anuals ens donen l'oportunitat de mostrar amor**

**(Gàlates 6:10)** Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tots els hòmens, però sobretot als qui formen la família dels creients.

**(Hebreus 10:24, 25)** Vetlem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres. <sup>25</sup> No deixem d'assistir a les reunions comunitàries, com alguns han pres per costum; més bé exhortem-nos els uns als altres. I més ara, que veieu que s'acosta el darrer dia.

**(Filipencs 2:3, 4)** «No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. <sup>4</sup> Que no mire cadascú per ell, sinó que procure sobretot pels altres.»

**(2 Corintis 6:13)** Vos parle com a fills: corresponeu-hi també vosaltres i obriu el vostre cor!

**(Joan 13:35)** Tots coneixeran que sou deixebles meus per l'amor que vos tindreu entre vosaltres.

## **DEL 25 AL 31 DE GENER**

### **TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU**

**«L'any del jubileu i el futur alliberament»**

**(Levític 25:10)** Declareu sant l'any que fa cinquanta i proclameu la llibertat a tots

els habitants del país. Aquest any serà l'any del jubileu: els qui s'havien venut el patrimoni, el recobraràn, i els qui s'havien venut ells mateixos, retornaran al seu clan.

### **it-2-S 228**

#### **Llibertat**

**El Déu de la llibertat.** Jehovà és el Déu de la llibertat. Ell va alliberar els israelïtes de l'esclavitud en Egipte, i els va dir que mentres obeeïren els seus manaments, no tindrien necessitats (Dt 15:4, 5). David va parlar de «la pau dels teus murs», és a dir, una pau que sols era possible dins de les torres d'habitació de Jerusalem (Sl 122:6, 7). No obstant, la Llei indicava que si un home es feia pobre, es podia vendre com a esclau amb el fi de satisfer les necessitats familiars i les seues pròpies. A més, la Llei assegurava que tot hebreu venut en esclavitud podia recobrar la llibertat al setè any de servici (Ex 21:2). En el Jubileu (cada cinquanta anys) es proclamava la llibertat per a tots els habitants de la terra. Tot esclau hebreu quedava en llibertat i tot home recobrava la terra de la seua herència (Lv 25:10-19; vore JUBILEO).

**(Levític 25:15)** Compreu o veneu tenint en compte els anys transcorreguts des del darrer jubileu i el nombre de collites anyals que hi haurà fins al jubileu vinent:

### **it-1-S 1120 § 3**

#### **Herència**

La terra no podia vendre's per sempre, ja que era propietat de la mateixa família de generació en generació. En realitat, la venda de la terra consistia sols en el seu arrendament pel valor de les collites que produïa, i el preu de compra es computava depenent de la quantitat d'anys que quedaren fins al Jubileu més proper. Amb l'arribada d'este

esdeveniment, totes les possessions de terra tornarien al seu propietari original, a no ser que la terra ja s'haguera recomprat abans del Jubileu (Lv 25:13, 15, 23, 24). En esta reglamentació s'incloïen les cases que estaven en ciutats no emmurallades, ja que se les considerava part del camp obert. Per a la casa que estava dins d'una ciutat emmurallada, el dret de recompra sols durava un any (contant des del temps de la venda) i, a partir d'este moment es convertia en propietat del comprador. En el cas de les cases en les ciutats levites, el dret de recompra es perpetuava indefinidament, ja que els levites no tenint cap herència de terra (Lv 25:29-34).

**(Levític 25:18-22)** Compliu els meus decrets, observeu les meues decisions i habitareu segurs en el vostre país.

<sup>19</sup> La terra donarà els seus fruits, menjareu fins a saciar-vos i podreu viure segurs al país. <sup>20</sup> »Potser vos preguntareu: "Què menjarem l'any seté si no podem sembrar ni collir?" <sup>21</sup> Sapieu que l'any sisé vos enviaré la meua benedicció perquè la terra produísca la collita necessària per a tres anys. <sup>22</sup> L'any vuité tornareu a sembrar els vostres camps, però encara menjareu de l'última collita, fins que arribe la collita de l'any nové.

### **it-2-S 148, 149**

#### **Jubileu**

L'obediència rigorosa de la llei del Jubileu impediria que la nació caiguera en la trista condició que vegem actualment en molts països, en els que pràcticament hi ha dos classes de persones: les extremadament pobres i les molt adinerades. Estos beneficis per a la persona enfortien la nació, ja que ningú es voria desvalgut i abatut per la

falta de productivitat per una mala situació econòmica, sinó que tots podrien contribuir amb els seus talents i habilitats per al bé de la nació. Gràcies a les benediccions de Jehovà sobre les collites i a l'educació que es proporcionava, mentres Israel fora obedient, disfrutaria del govern i la prosperitat perfectes que sols una verdadera teocràcia pot aconseguir (Is 33:22).

**(Romans 8:21)** Que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu.

## **Joies espirituals**

**(Levític 24:20)** Fractura per fractura, ull per ull, dent per dent. Li faran el mateix que ell ha fet a l'altre.

### **w09-S 1/09 22 § 3**

#### **És realment dolça la venjança?**

Si un israelita agredia a un altre i el feia perdre un ull, la Llei dictava el castic. De manera que la víctima no podia prendre's la justícia per la seua pròpia mà, atacant l'agressor o a la seua família. La Llei, més bé, exigia que es portara l'assumpte a les autoritats corresponents, és a dir, els jutges. A més, esta disposició de tenia a tot el que volguera atemptar contra la integritat dels altres, ja que era ben sabut que se li faria patir un mal igual al causat per ell. Però este manament implicava molt més.

## **Lectura de la Bíblia**

**(Levític 24:1-23)** El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>2</sup> —Mana als israelites que et proveïsquen d'oli pur d'oliva, oli verge, per a alimentar perpètuament els cresols del canelobre. <sup>3</sup> Cada

vesprada Aaron prepararà els cresols a la tenda del trobament, davant la cortina que tanca l'arca de l'aliança, perquè cremen continuament a la presència del Senyor, fins l'endemà al matí. És una llei perpètua per totes les generacions. <sup>4</sup> Aaron prepararà els cresols que hi ha en el canelobre d'or pur, a la presència del Senyor, perquè cremen cada nit. <sup>5</sup> »Pren flor de farina i fes-ne coure dotze pans en forma de coca, de sis quilos cada un. <sup>6</sup> Col·loca'ls després sobre la taula d'or pur, en dos piles de sis, a la presència del Senyor. <sup>7</sup> Damunt de cada pila, posa-hi encens pur, per cremar-lo després en honor del Senyor. Aquest encens servirà, en comptes del pa, com a ofrena de memorial. <sup>8</sup> »Cada dissabte, perpètuament, s'hauran de presentar aquests pans a la presència del Senyor. És un deure dels israelites per sempre. <sup>9</sup> Aquests pans són per a Aaron i els seus descendents; se'ls menjaran en un lloc sant, perquè són una porció molt santa de les ofrenes cremades en honor del Senyor. Aquesta part els és reservada per sempre. <sup>10</sup> Hi havia entre els israelites un fill de mare israelita i de pare egipci. Un dia es va barallar amb un altre israelita al campament. <sup>11</sup> El fill de mare israelita va blasfemar contra el Senyor i maleí el seu nom. El portaren a Moisès. La mare d'aquest home es deia Xelomit i era filla de Dibrí, de la tribu de Dan. <sup>12</sup> Van deixar aquell home ben vigilat, esperant que el Senyor mateix pronunciara la sentència. <sup>13</sup> El Senyor va parlar llavors a Moisès. Li digué: <sup>14</sup> —Fes eixir aquest blasfem fora del campament. Que tots els qui l'han sentit blasfemar li posen les mans sobre el cap. I després tota la comunitat el farà morir apedregat. <sup>15</sup> Parla als israelites

i digues-los: »Tot home que maleïska el seu Déu es carregarà el pes del seu pecat. <sup>16</sup> Qui blasfeme contra el nom del Senyor serà condemnat a mort. Tota la comunitat l'apedregarà. Tant si és un immigrant com si és un nadiu israelita, morirà, perquè ha blasfemat contra el nom del Senyor. <sup>17</sup> »Qui mate un ser humà serà condemnat a mort. <sup>18</sup> Qui mate l'animal d'un altre, l'ha de compensar amb un de viu: animal per animal. <sup>19</sup> »Al qui lesione un seu company, li faran el mateix que ell ha fet: <sup>20</sup> fractura per fractura, ull per ull, dent per dent. Li faran el mateix que ell ha fet a l'altre. <sup>21</sup> »Qui mate un animal ha de compensar-ho amb un altre. Però qui mate un home morirà. <sup>22</sup> »La legislació val tant per als immigrants com per als nadius israelites. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. <sup>23</sup> Moisès va comunicar tot això als israelites i ells van traure el blasfem fora del campament i l'apedregaren. Els israelites van complir el que el Senyor havia manat a Moisès.

## **VISQUEM COM A CRISTIANS**

### **El futur alliberament gràcies a Déu i a Crist**

**(2 Corintis 4:16-18)** Per això no ens acovardim: encara que físicament ens anem consumint, interiorment ens renovellem cada dia més. <sup>17</sup> Els sofriments que ara passem són lleugers i d'un moment, però van acumulant un pes incomparablement immens de glòria, que durarà per sempre. <sup>18</sup> Nosaltres no fixem la mirada en açò que veiem, sinó en allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre.

**(Jeremies 29:11, 12)** Jo sé quins són els meus desigis sobre vosaltres, desigis de

pau i no de desgràcia: jo vos donaré un futur i una esperança. Ho dic jo, el Senyor. <sup>12</sup> M'invocareu, vindreu a suplicar-me, i jo vos escoltaré.

**(Mateu 28:20)** I ensenyant-los a guardar tot allò que vos he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

**(Romans 8:19-21)** Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es revele plenament: <sup>20</sup> l'univers creat es troba sotmés al fracàs, no de grat, sinó perquè algú l'hi ha sotmés, però manté l'esperança <sup>21</sup> que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu.

## **DE L'1 AL 7 DE FEBRER**

### **TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU**

#### **«Com rebre la benedicció de Jehovà»**

**(Levític 26:1)** No vos fabriqueu ídols, no vos erigiu estàtues idolàtriques ni pilars sagrats, no planteu, en el vostre país, pedres decorades per adorar-les. Perquè jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

#### **w08-S 15/04 4 § 8**

#### **Rebutgem les coses que no valen per a res**

¿Com podrien convertir-se les riqueses en un déu? Posem una comparació. Pensem en una pedra de bon tamany que algú troba en un camp de l'antic Israel. Eixa pedra podria ser útil en la construcció d'una paret o d'una casa. Però si s'utilitzara com pilar sagrat o pedra decorada amb fins idolàtrics, es convertiria en un entropessó per al poble de Jehovà (Lv 26:1). De la mateixa manera, els diners són útils hui en dia. Els necessi-

tem per a subsistir i, a més, podem donar-li un bon ús en el servici a Jehovà (Ecle 7:12; Lc 16:9). Però si els posem per damunt de les activitats cristianes, podrien convertir-se en el nostre déu (llegir 1Timoteu 6: 9, 10). En el món actual, la busca de riqueses ocupa un lloc primordial en la vida de la gent. Per això devem esforçar-nos per vore els diners de manera equilibrada (1Tm 6:17-19).

**(Levític 26:2)** Guardeu el repòs dels meus dies festius i reverencieu el meu santuari. Jo sóc el Senyor.

### **it-2-S 1096 § 8**

#### **Temor**

Per la manera com Jehovà va utilitzar i va tractar a Moisès, este causava un imponent respecte (heb. moh-rá') als ulls del poble de Déu (Dt 34:10, 12; Ex 19:9). Els que tenien fe temien respectuosament l'autoritat de Moisès. S'adonaven que Déu parlava per mitjà d'ell. Els israelites també havien de tindre un temor respectuós al santuari de Jehovà (Lv 19:30; 26:2). Açò significa que havien de respectar el santuari efectuant l'adoració com Jehovà havia manat i comportant-se en harmonia amb tots els seus manaments.

**(Levític 26:3)** Seguiu els meus decrets, si compliu i observeu els meus preceptes.

**(Levític 26:12)** Vos acompanyaré amb la meua presència: per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble.

### **w91-S 1/03 17 § 10**

#### **Que la pau de Déu guarde el vostre cor**

Jhovà va dir a la nació: «Si seguieu els meus decrets, si compliu i observeu els meus preceptes, faré caure les pluges al seu temps. La terra donarà bones collites,

i els arbres, els seus fruits. Hi faré regnar la pau: podreu dormir sense que ningú vos espante. Faré desaparèixer del país les bèsties ferotges i no hi entraran les guerres. Vos acompanyaré amb la meua presència: per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble» (Levític 26:3, 4, 6, 12). La nació d'Israel podia tindre pau a l'estar protegida dels seus enemics, tindre abundància material i tindre una relació estreta amb Jehovà. Però açò depenia d'adherir-se a la Llei de Jehovà (Salm 119:165).

#### **Joies espirituals**

**(Levític 26:16)** Jo també vos tractaré així: »Vos castigaré desfermant contra vosaltres el terror, l'extenuació i la febre, que es llanguixen la vista i consumeixen la vida. Sembrareu en va els vostres camps, perquè els enemics se vos menjaran la collita.

### **it-2-S 657**

#### **Pesta**

#### **Causada per abandonar la llei de Déu.**

A la nació d'Israel se li va advertir que si no guardava el seu pacte amb Déu, Ell enviaria la pesta enmig d'ells (Lv 26:14-16, 23-25; Dt 28:15, 21, 22). En les Escripures, tant la salut física com l'espiritual estan relacionades amb la benedicció de Déu (Dt 7:12, 15; Sl 103:1-3; Pr 3:1, 2, 7, 8; 4: 21, 22; Ap 21:1-4), mentres que la malaltia es relacionava amb el pecat i la imperfecció (Ex 15:26; Dt 28:58-61; Is 53:4, 5; Mt 9: 2-6, 12; Jn 5:14). Si bé és cert que en alguns casos Jehovà Déu va ocasionar alguna aflicció directa i sobtada, com la lepra de Miriam, Ozies i Guehazí (Nm 12:10; 2Cr 26: 16-21; 2Re 5:25-27), es veu que en moltes ocasions les pestes i malalties eren la conseqüència natural i inexorable de les accions

pecaminoses que les persones o nacions seguien. Tan sols segaven el que havien sembrat i, patien en la seua carn els efectes dels seus mals camins (Ga 6:7, 8). En relació amb els que caigueren en la immoralitat sexual, l'apòstol diu que Déu «els ha deixat a mercé de les impureses amb què profanen el seu propi cos.[...] han rebut la recompensa que mereixia el seu error!» (Rm 1:24-27)

## Lectura de la Bíblia

**(Levític 26:18-33)** <sup>18</sup> »I si amb tot això encara no m'escolteu, multiplicaré per set el càstig dels vostres pecats: <sup>19</sup> per a abatre el vostre poder arrogant, faré que el cel se vos torne dur com el ferro, i la terra, seca com el bronze. <sup>20</sup> Consumireu en va les vostres forces, però els vostres camps no donaran collites i els vostres arbres no fruitaran. <sup>21</sup> »Si encara continueu plantant-me cara i vos negueu a escoltar-me, multiplicaré set vegades més el càstig dels vostres pecats: <sup>22</sup> enviaré contra vos altres bèsties salvatges que vos deixaran sense fills, destrossaran el vostre bestiar i vos delmaran tant que els vostres camins quedaran desolats. <sup>23</sup> »I si amb tot això encara no vos voleu esmenar, si continueu plantant-me cara, <sup>24</sup> també jo vos plantaré cara i multiplicaré per set el càstig dels vostres pecats: <sup>25</sup> faré esclatar una guerra contra el vostre país per demanar-vos comptes d'haver trencat la meua aliança, i vos haureu de refugiar a les ciutats; jo vos enviaré la pesta i caureu en mans de l'enemic; <sup>26</sup> quan vos privaré de pa, deu dones podran coure el vostre pa en un sol forn, i menjareu uns panets tan menuts que no vos saciaran. <sup>27</sup> »I si amb tot això no m'escolteu i continueu plantant-me cara, <sup>28</sup> també jo, encés d'indignació,

vos plantaré cara i multiplicaré set vegades més el càstig dels vostres pecats. <sup>29</sup> Haureu de menjar la carn dels vostres fills i de les vostres filles. <sup>30</sup> Destruiré els recintes sagrats, tallaré els vostres emblemes del sol, apilaré els vostres cadàvers sobre les restes dels vostres ídols; vos avorriré. <sup>31</sup> De les vostres ciutats en faré ruïnes, devastaré els santuaris, no em deixaré aplacar per l'olor agradable dels vostres sacrificis. <sup>32</sup> Jo mateix devastaré el vostre país, i els vostres enemics que hi vindran a viure quedaran esbalaïts. <sup>33</sup> A vosaltres, vos dispersaré enmig de les nacions i vos hi perseguiré amb l'espasa desembainada. El vostre país serà un desert; les vostres ciutats, una ruïna.

## MILLORA EN LA PREDICACIÓ

### Discurs

w09-S 1/08 30

### Quants diners hauria de donar?

«Déu estima el qui dóna amb alegria» (2Co 9:7). Encara que milions de fidels de tot el món coneixen estes paraules bíbliques, alguns tal volta se senten obligats a donar més del que en realitat poden. De fet, algunes confessions exigixen als seus integrants una suma denominada delme, el qual constituïx el 10% dels ingressos de la persona.

¿Realment exigix la Bíblia que donem una quantitat de diners determinada? Tal vegada vosté es pregunte: «Quants diners hauria de donar jo?».

### Donacions obligatòries i donacions voluntàries en l'antiguitat

En la Bíblia trobem instruccions clares donades a la nació d'Israel sobre la quantitat que Déu els manava donar (Levític 27:30-32; Nombres 18:21, 24; Deuteronomi 12:

4-7, 11, 17, 18; 14:22-27). Estos manaments no eren abusius. Jehovà va prometre als israelites que, a canvi d'obeir les seues lleis, els ompliria «de prosperitat» (Deuteronomi 28:1, 2, 11, 12).

En altres casos, els israelites podien donar voluntàriament el que volgueren, fora molt o poc. Per exemple, quan el rei David va planificar la construcció d'un temple a Jehovà, els seus súbdits donaren «deu mil monedes d'or» (1 Cròniques 29:7).<sup>\*</sup> Comparem açò amb el que Jesús va observar quan va vindre a la terra. Ell «va veure també una viuda molt pobra que hi tirava dos monedetes de coure». Podem fer-nos una idea de la quantitat que va donar? Doncs bé, per a que equivalguera al salari d'un dia ¡hauria d'haver posat seixanta-quatre vegades eixa quantitat! Tot i això, Jesús va assenyalar que aquella xicoteta ofrena li havia sigut grata a Jehovà (Lluc 21:1-4).

### ¿Està obligat el cristià a donar una quantitat fixa?

Els cristians no estan baix el pacte de la Llei que Déu va fer amb Israel, de manera que no estan obligats a contribuir una quantitat fixa. No obstant, en l'àmbit de la congregació cristiana verdadera, donar amb generositat produïx molta satisfacció. El propi Jesús va declarar «Fa més feliç donar que rebre» (Fets 20:35).

Els testimonis de Jehovà donen suport amb contribucions voluntàries a la campanya mundial de predicació. Estes contribucions s'utilitzen per a imprimir publicacions com esta revista i per a edificar i mantindre els seus llocs d'adoració, anomenats Sales del Regne. Ningun d'estos fons s'utilitza per

<sup>\*</sup> En 2008, el preu mitjà de l'or era de 871 dòlars l'onça, de manera que aquella contribució va equivaldre a 4.794.855.000 dòlars.

a pagar salaris. Alguns Testimonis que es dediquen a temps complet a l'obra de fer deixebles si reben ajuda per a fer front als seus gastos de transport i altres despeses personals. Però ningú d'ells exigix eixa ajuda. De fet, la gran majoria dels testimonis de Jehovà no reben cap compensació econòmica pel temps i recursos que dediquen a predicar. Més bé, tal com l'apòstol Pau, que va fer tendes de campanya per a cobrir les seues despeses, ells treballen seglarment per a mantindre's (2 Corintis 11:9; 1 Tessalonicencs 2:9).

Si algú desitja fer una contribució a l'obra que els testimonis de Jehovà estan realitzant, quant ha de donar? Pau va escriure: «Que cadascú done allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè *Déu estima el qui dóna amb alegria*» (2 Corintis 8:12; 9:7)

## VISQUEM COM A CRISTIANS

### Tria servir a Jehovà

**(Salm 91:1)** Tu que vius a recer de l'Altíssim i fas nit a l'ombra del Totpoderós.

**(1 Pere 3:21)** I l'aigua prefigurava el baptisme que ara vos salva i que no és una neteja de la brutedad del cos, sinó un compromís amb Déu de viure amb rectitud de consciència, gràcies a la resurrecció de Jesucrist.

**(Romans 12:2)** No vos emmotleu al món present; deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte.

**(Proverbis 27:11)** Sigues sensat, fill meu: el meu cor s'alegrarà i podré tapar la boca als qui m'ultratgen.

**(Efesis 4:23, 24)** Renoveu espiritualment el vostre interior <sup>24</sup> i revestiu-vos de l'home nou, creat a imatge de Déu en la justícia i la santedat que naixen de la veritat.

**(1 Pere 5:10, 11)** I, després que haureu sofrit per poc temps, el Déu de tota gràcia, que en Jesucrist vos ha cridat a la seua glòria eterna, vos refarà les forces, vos enfortirà, vos refermarà i vos donarà un fonament segur. <sup>11</sup> D'ell és el poder per sempre. Amén.

**(Salm 16:11)** M'ensenyaràs el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant; al teu costat, delícies per sempre.

**(Romans 10:9, 10)** Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs. <sup>10</sup> Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació.

## DEL 8 AL 14 DE FEBRER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU

#### «Jehovà organitza el seu poble»

**(Nombres 1:52, 53)** Els altres israelites acamparan distribuïts per batallons, cada un en el seu campament, al voltant del seu estendard, <sup>53</sup> però els levites acamparan entorn del tabernacle de l'aliança i en seran els servidors, perquè la meua indignació no esclate contra la comunitat d'Israel.

#### w94-S 1/12 9 § 4

#### El lloc legítim de l'adoració a Jehovà en la nostra vida

<sup>4</sup> Si haguérem tingut una vista panoràmica del campament d'Israel en el desert, què hauríem vist? Un enorme i ordenat conjunt

de tendes de campanya, que possiblement allotjaven a tres milions de persones o més, agrupades en divisions de tres tribus, i ubicada cada divisió al nord, al sud, a l'est i a l'oest respectivament. Si haguérem mirat més de prop, també hauríem vist un altre agrupament més pròxim en el centre del campament. Estos quatre grups més xicotets de tendes de campanya allotjaven a les famílies de la tribu de Leví. En el mateix centre del campament, en una secció separada per una paret de tela, es trobava un edifici singular. Era la «tenda del trobament», és a dir, el tabernacle, que construïren els israelites «mestres artesans» segons les instruccions de Jehovà (Nombres 1:52, 53; 2:3, 10, 17, 18, 25; Èxode 35:10).

**(Nombres 2:32, 33)** Aquest és el resultat del cens dels israelites per llinatges. El total dels efectius en els campaments, distribuïts en batallons, era de 603550 hòmens. <sup>33</sup> Però els de la tribu de Leví no van ser censats amb els altres israelites, tal com el Senyor havia manat a Moisés.

#### it-1-S 403 § 1

#### Campament

El campament d'Israel era de gran tamany. Les quantitats comptabilitzades abans totalitzen 603.550 hòmens de guerra, a més de dones i xiquets, persones majors i discapacitades, 22.000 levites i una «gran quantitat de gent» estrangera, en total potser més de 3.000.000 de persones (Ex 12:38, 44; Nm 3:21-34, 39). No se sap quina superfície ocupava el campament d'Israel, ja que els càlculs varien considerablement. Quan el campament es va assentar enfront de Jericó, en les planes de Moab, es diu que s'estenia «des de Betaeiximot fins a Abel-Aixitim» (Nm 33:49).

**(1 Corintis 14:33)** Ja que Déu no és un Déu de desorde, sinó de pau. Com és costum en totes les esglésies del poble sant,

**(1 Corintis 14:40)** Però que tot es faça amb dignitat i amb orde.

## Joies espirituals

**(Nombres 1:2, 3)** Tu i Aaron feu el cens de tota la comunitat d'Israel per clans i llinatges, registrant un per un el nom de tots els hòmens. <sup>3</sup> Compteu, distribuïts en batallons, tots els hòmens de vint anys en amunt aptes per a l'exèrcit.

### it-1-S 1232

#### Inscripció

Allistament, normalment per nom, llinatge, tribu i casa a la qual es pertany. Abastava més que un simple cens o recompte d'habitants. Les inscripcions nacionals referides en la Bíblia tenien diversos propòsits, com la recaptació d'impostos, el servici militar o, en el cas dels levites, nomenaments per a atendre tasques en el santuari.

## Lectura de la Bíblia

**(Nombres 1:1-19)** El dia primer del mes segon, el segon any després d'haver eixit els israelites del país d'Egipte, el Senyor va parlar a Moisès en el desert del Sinai, a la tenda del trobament. Li digué: <sup>2</sup> —Tu i Aaron feu el cens de tota la comunitat d'Israel per clans i llinatges, registrant un per un el nom de tots els hòmens. <sup>3</sup> Compteu, distribuïts en batallons, tots els hòmens de vint anys en amunt aptes per a l'exèrcit. <sup>4</sup> Vos assistirà un cap de llinatge de cada tribu. <sup>5</sup> Aquests són els noms dels qui vos ajudaran: »Per la tribu de Rubén, Elissur, fill de Xedeür. <sup>6</sup> Per la de Simeó, Xelumiel, fill de Surixadai.

<sup>7</sup> Per la de Judà, Nahxon, fill d'Amminadab. <sup>8</sup> Per la d'Issacar, Netanel, fill de Suar. <sup>9</sup> Per la de Zabuló, Eliab, fill d'Helon. <sup>10</sup> Per les dos tribus descendents de Josep, Elixamà, fill d'Ammihud, per la d'Efraïm, i Gamliel, fill de Pedahsur, per la de Manassés. <sup>11</sup> Per la de Benjamí, Abidan, fill de Guidoní. <sup>12</sup> Per la de Dan, Ahiezer, fill d'Ammixadai. <sup>13</sup> Per la d'Aser, Paguiel, fill d'Ocran. <sup>14</sup> Per la de Gad, Eliasaf, fill de Deuel. <sup>15</sup> Per la de Neftalí, Ahirà, fill d'Enan. <sup>16</sup> Aqueixos van ser els delegats de la comunitat com a principals de les seues tribus i caps de les unitats d'Israel. <sup>17</sup> Moisès i Aaron van fer venir aquests hòmens, designats nominalment, <sup>18</sup> i el dia primer del mes segon convocaren tota la comunitat. Tots els israelites de vint anys en amunt, distribuïts per clans i llinatges, foren censats nominalment, <sup>19</sup> tal com el Senyor havia manat a Moisès. Moisès els va censar en el desert del Sinai.

## MILLORA EN LA PREDICACIÓ

### Discurs

#### w08-S 1/7 21

**Per què es referix la Bíblia a les 12 tribus d'Israel si en realitat eren 13?**

Les tribus d'Israel estaven formades pels descendents dels fills de Jacob. Este patriarca, a qui se'l va conèixer posteriorment com Israel, va tindre dotze fills: Rubén, Simeó, Leví, Judà, Dan, Neftalí, Gad, Aser, Issacar, Zabuló, Josep i Benjamí (Gènesi 29:32–30:24; 35:16–18). Cada tribu tenia el nom d'un dels fills, amb l'excepció de Josep. En el seu cas, es formaren dos tribus amb els noms dels seus dos fills, Efraïm i Manassés, a qui se'ls va considerar caps de tribu de ple dret. Així que, si en Israel hi

havia tretze tribus, ¿per què la Bíblia parla quasi sempre de dotze?

En primer lloc, als hòmens de la tribu de Leví se'ls va eximir del servici militar per a que pogueren servir en el tabernacle de Jehovà i posteriorment en el temple. Déu li va dir a Moisés: «—Quan faces el cens dels israelites, no registres els membres de la tribu de Leví. Encomana'ls, en canvi, el servici del tabernacle de l'aliança i la cura de tots els seus accessoris i objectes sagrats. Ells transportaran el tabernacle amb tots els seus accessoris; estaran al seu servici i acamparan al seu voltant» (Nombres 1:49, 50).

A més, als levites no se'ls va ubicar en un lloc específic de la terra promesa; més bé, van rebre 48 ciutats distribuïdes per tot el país (Nombres 18:20-24; Josué 21:41).

Per estes dos raons, la tribu de Leví quasi mai es menciona quan s'enumeren les tribus d'Israel i, per això se sol parlar de dotze tribus i no de tretze (Nombres 1:1-15).

## VISQUEM COM A CRISTIANS

### Preparats per a predicar a tot el mon

**(Apocalipsi 14:6, 7)** Després vaig veure un àngel que volava altíssim dalt al cel. Portava una bona nova eterna que havia d'anunciar als habitants de la terra: a totes les nacions, tribus, llengües i pobles. <sup>7</sup> I deia amb veu forta: —Reverencieu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu juí. Adoreu el creador del cel i de la terra, del mar i de les fonts d'aigua.

**(Fets 2:7-11)** Sorpresos i meravellats, deien: —¿No són galileus, tots aquests que parlen? <sup>8</sup> Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? <sup>9</sup> Parts, medes i elamites, ha-

bitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, <sup>10</sup> de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, <sup>11</sup> tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

### od-S 100 § 39-41

<sup>39</sup> Si una persona mostra verdader interès, tractarem de trobar a un publicador que parle una llengua que ella compregui. També podem indicar-li el lloc més proper on se celebren reunions en el seu idioma. Si desitja que algú que parle el seu idioma es posi en contacte amb ella, podem explicar-li com posar les seues dades en [jw.org](http://jw.org). La sucursal s'encarregarà de trobar a un publicador, grup o congregació que pugui ajudar-la.

<sup>40</sup> Som responsables de visitar a la persona fins que ens diga que algú que parla el seu idioma s'ha comunicat amb ella. En alguns casos, la sucursal els dirà als ancians que no ha pogut trobar a ningú que parle eixe idioma en particular. En eixa situació, farem el possible per a atendre a la persona interessada i estudiar junts la Bíblia, potser gastant una publicació en el seu idioma. Si aprofitem bé les fotos i els dibuixos, i li demanem que llija els textos, la persona aprendrà algunes idees bàsiques de la Bíblia. Potser un membre de la família que parle els dos idiomes estiga disposat a fer d'intèrpret.

<sup>41</sup> Dirigim la persona a l'organització de Déu invitant-la a les reunions, encara que no entenga tot el que es diu en elles. Ajudem-la a buscar els textos en una Bíblia en la seua llengua. El simple fet de reunir-se amb els germans contribuirà al seu progrés espiritual.

## DEL 15 AL 21 DE FEBRER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU

#### «El servici dels levites»

**(Nombres 3:11-13)** El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>12</sup> —Entre els israelites, jo he pres els levites per al meu servici, perquè facen allò que pertocaria als primogènits dels israelites. Els levites, doncs, són meus, <sup>13</sup> perquè tot primer fill és meu. El dia que vaig fer morir tots els primogènits en el país d'Egipte em vaig consagrar a mi tots els primogènits d'Israel i les primeres cries del bestiar. Per això són meus. Jo sóc el Senyor.

#### *it-2-S 890 § 1*

##### Sacerdot

**Davall el pacte de la Llei.** Mentre els israelites eren esclaus en Egipte, Jehovà va santificar per a si mateix a tots els fills primogènits d'Israel quan va destruir als primogènits d'Egipte en la dècima plaga. (Ex 12:29; Nm 3:13) Per tant, estos primogènits pertanyien a Jehovà, i sols podien utilitzar-se per a servir a Déu d'alguna manera especial. Déu podia haver designat a tots estos barons primogènits d'Israel com a sacerdots o cuidadors del santuari. No obstant, li va paréixer millor utilitzar barons de la tribu de Leví per a este servici. Per esta raó va permetre que la nació oferira als barons levites a canvi dels barons primogènits de les altres dotze tribus (els descendents d'Efraïm i Manassés, els fills de Josep, van ser contats com dos tribus). El cens indicava que la quantitat de primogènits no levites de més d'un mes d'edat superava en 273 als barons levites, de manera que Déu va exigir un preu de rescate de cinc sicles per cada un dels 273, i els di-

ners es van donar a Aaron i els seus fills (Nm 3:11-16, 40-51) Abans d'esta transacció, Jehovà ja havia apartat els barons de la família d'Aaron de la tribu de Leví per a que constituïren el sacerdoci d'Israel (Nm 1:1; 3:6-10).

**(Nombres 3:25, 26)** Pel que fa a la tenda del trobament, els descendents de Guerxon tenien cura d'aquestes parts: el tabernacle, la tenda amb la seua coberta, la cortina d'entrada a la tenda del trobament, <sup>26</sup> les teles de l'atri, amb la cortina d'entrada a l'atri, situat al voltant del tabernacle i de l'altar, i les cordes necessàries per a muntar tot el conjunt.

**(Nombres 3:31)** Els objectes que tenien a càrrec seu eren: l'arca, la taula dels pans d'ofrena, el canelobre i els altars, amb tots els seus accessoris sagrats, i la cortina interior i tot el seu muntatge.

**(Nombres 3:36, 37)** Els descendents de Merarí tenien cura d'aquestes parts: les posts, els travessers, les columnes amb els sòcols i amb tots els accessoris, <sup>37</sup> com també les columnes i els sòcols del voltant de l'atri, amb les estakes, les cordes i tot el seu muntatge.

#### *it-2-S 213*

##### Levites

**Tasques.** Els levites estaven formats per tres famílies procedents dels fills de Leví: Guerxon, Quehat i Merarí (Gn 46:11; 1Cr 5:27; 6:1 [6:1, 16 NM]). A cada una d'elles se li va assignar en el desert un lloc prop del tabernacle: els descendents de Quehat de la família d'Aaron acamparen a l'est, enfront del tabernacle; la resta de descendents de Quehat ho van fer al sud; els descendents de Guerxon a l'oest, i els descendents de

Merarí al nord (Nm 3:23, 29, 35, 38.) Alçar, desmuntar i portar el tabernacle formava part del treball dels levites. Quan arribava el moment de traslladar-se, Aaron i els seus fills baixaven la cortina que dividia el Sant del Santíssim i cobrien l'arca del testimoni, els altars, els altres mobles sagrats i els utensilis. Els descendents de Quehat portaven estos objectes. Els descendents de Guerxon transportaven les teles de la tenda, les cobertes, les pantalles i les cordes de la tenda (segurament les cordes del tabernacle). Per la seua part, els descendents de Merarí s'encarregaven de les posts, les columnes, els sòcols amb tots els accessoris i les estakes de la tenda amb les seues cordes (les cordes del pati que rodejava el tabernacle) (Nm 1:50, 51; 3:25, 26, 30, 31, 36, 37; 4:4-33; 7:5-9).

**(Nombres 4:46-48)** El nombre total dels levites censats per Moisès, Aaron i els principals d'Israel, per clans i llinatges, <sup>47</sup> compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servici i el transport de la tenda del trobament, <sup>48</sup> era de 8580 hòmens.

### **it-2-S 214**

#### **Levites**

En els dies de Moisès un levita assumia plenament les seues responsabilitats als trenta anys, les quals incloïen portar el tabernacle i els seus utensilis cada volta que es traslladava. (Nm 4:46-49). Algunes tasques es podien fer a partir dels vint-i-cinc anys, però pareix que no era així amb el treball dur, com el transport del tabernacle. (Nm 8:24) En el temps del rei David es va reduir l'edat a vint anys. La raó que va donar David era que el tabernacle (que prompte seria substituït pel temple) ja no s'hauria de moure.

Per altra part, les assignacions de servici obligatori finalitzaven als cinquanta anys. (Nm 8:25, 26; 1Cr 23:24-26; vore EDAD). Els levites havien de ser entesos en la Llei, perquè sovint se'ls demanava que llegiren en públic i l'ensenyaren al poble (1Cr 15:27; 2Cr 5:12; 17:7-9; Ne 8:7-9).

#### **Joies espirituals**

**(Nombres 4:15)** Quan Aaron i els seus fills hauran deixat a punt el lloc sant amb tots els seus objectes sagrats, i el campament ja estarà alçat, els descendents de Quehat podran venir per transportar-los. Així no tocaran res de sagrat, perquè si ho tocaren moririen. Aquesta és la part de la tenda del trobament que han de transportar els descendents de Quehat.

### **w06-S 1/8 23 § 13**

#### **Siguem savis: tinguem temor a Déu**

<sup>13</sup> David va rebre ajuda divina en moments d'angoixa, i això va fer que s'aprofundiren el seu temor a Jehovà i la seua confiança en ell (Salm 31:23-25 [vv. 22-24 NM]). No obstant, en tres ocasions diferents el seu temor a Déu es va debilitar, i això li va portar greus conseqüències. La primera va ser quan es va traslladar l'arca del pacte a Jerusalem. En lloc de dur-la sobre els muscles dels levites —com indicava la Llei de Déu—, es va utilitzar un carruatge. Quan Uzà, que el conduïa, va agarrar l'Arca per a estabilitzar-la, va morir en eixe mateix instant «pel seu atreviment». És de veres que Uzà va cometre un greu pecat, però al cap i a la fi, el tràgic succés es va produir perquè David no va mostrar el respecte degut a la Llei de Déu. Com veiem, tindre temor a Déu significa fer les coses com ell mana (2 Samuel 6:2-9; Nombres 4:15; 7:9).

## Lectura de la Bíblia

**(Nombres 4:34-49)** Moisès, Aaron i els principals de la comunitat d'Israel van censar, per clans i llinatges, tots els levites descendents de Quehat <sup>35</sup> compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servici de la tenda del trobament.

<sup>36</sup> El total dels censats, per clans, fou de 2750 hòmens. <sup>37</sup> Aquest era l'efectiu dels clans descendents de Quehat que prestaven servici a la tenda del trobament, segons el cens que van fer Moisès i Aaron d'acord amb l'orde que el Senyor havia donat a Moisès. <sup>38</sup> El nombre dels descendents de Guerxon, censats per clans i llinatges, <sup>39</sup> compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servici de la tenda del trobament, era aquest: <sup>40</sup> per clans i llinatges, el total era de 2630 hòmens. <sup>41</sup> Aquest era el nombre dels censats en els clans descendents de Guerxon, que prestaven servici a la tenda del trobament, segons el cens que van fer Moisès i Aaron per orde del Senyor.

<sup>42</sup> El nombre dels descendents de Merarí, censats per clans i llinatges, <sup>43</sup> compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servici de la tenda del trobament, era aquest: <sup>44</sup> per clans, el total era de 3200 hòmens. <sup>45</sup> Aquest era el nombre dels censats en els clans descendents de Merarí, segons el cens que van fer Moisès i Aaron d'acord amb l'orde que el Senyor havia donat a Moisès. <sup>46</sup> El nombre total dels levites censats per Moisès, Aaron i els principals d'Israel, per clans i llinatges, <sup>47</sup> compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servici i el transport de la tenda del trobament, <sup>48</sup> era de 8580 hòmens. <sup>49</sup> Per orde del Senyor

i samb la direcció de Moisès, van assignar a cadascú la seua missió i allò que havia de transportar. A cadascú li van confiar una faena, tal com el Senyor havia manat a Moisès.

## DEL 22 AL 28 DE FEBRER

### TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU

#### «Com pots imitar els nazireus?»

**(Nombres 6:2-4)** «—Ordena als israelites que, si un home o una dona es consagra solemnement al Senyor pel vot anomenat de nazireat, <sup>3</sup> s'abstinga de vi i de tota beguda alcohòlica: no beurà vinagre fet del vi ni vinagre fet d'altres begudes fermentades; no beurà most ni menjarà raïm fresc ni panses. <sup>4</sup> Mentre dure el temps del seu nazireat, no menjarà res del que produeixen els ceps: ni tan sols la llavor o la pellofca dels raïms.»

#### it-2-S 467

#### Nazireu

Els que feien el vot nazireu tenien tres restriccions principals: 1) No havien de prendre cap beguda embriagant; tampoc havien de menjar cap producte de la vinya, tan si estava verda com madura o seca, ni beure el seu suc, independentment que fora most, estiguera ja fermentat o fora vinagre. 2) No havien de tallar-se el monyo del seu cap. 3) No havien de tocar cap cadàver, ni tan sols el de familiars propers, com el d'un pare, o una mare, un germà o una germana (Nm 6:1-7).

**Vots especials.** La persona que feia este vot especial havia de viure com nazireu (consagrat o dedicat) per a Jehovà, no per a que els hòmens l'aplaudiren per fer una exhibició ostentosa d'ascetisme fanàtic.

La llei deia que tots els dies del seu nazireat havia de ser sant a Jehovà (Nm 6:2, 8, compara amb Gn 49:26, nota *NM*).

Per tant, els requisits imposats als nazireus tenien un significat i una importància especial en l'adoració a Jehovà. Igual que va passar en el cas del gran sacerdot, que pel seu càrrec sant no se li permetia tocar cap cadàver, ni tan sols dels seus familiars més propers, així passava amb el del nazireu. Al gran sacerdot i als sacerdots també se'ls prohibia beure vi o licor embriagant quan desenvolupaven les seues tasques sagrades davant de Jehovà, per la seriosa responsabilitat dels seus càrrecs (Lv 10:8-11; 21:10, 11).

A més, el nazireu (en hebreu na-zír), havia de resultar sant i deixar que li cresqueren els flocs de cabell del cap, el que servia de senyal distintiu per a que tots pogueren reconèixer ràpidament el seu nazireat sant (Nm 6:5). La mateixa paraula hebrea na-zír, es va utilitzar respecte a les vinyes no porgades durant el dissabte sagrat i els anys de jubileu (Lv 25:5, 11). També és interessant el que la làmina d'or que estava en la part frontal del turbant del gran sacerdot i que tenia gravada la frase: «La santedat pertany a Jehovà», se li denominara: «el sant senyal de dedicació» (en hebreu né-zer, derivada de la mateixa arrel que na-zír) (Ex 39:30, 31). Igualment, a la corona oficial o diadema que portaven els reis ungits d'Israel també s'anomenava né-zer (2Sa 1:10; 2Re 11:12; vore CORONA; DEDICACIÓN). L'apòstol explica que dins de la congregació cristiana a la dona se li dona el cabell llarg en lloc d'una cobertura per al cap, el que per a ella constituïx un recordatori natural que la seua posició és diferent de la de l'home i que ha de tindre present la seua submissió disposada per Déu. Per

això, estos requisits, el monyo sense tallar (una cosa no natural en l'home) junt amb una abstinència total de vi i la necessitat de ser net i incontaminat, inculcaven en el nazireu dedicat la importància de l'abnegació i submissió completa a la voluntat de Jehovà (1Co 11:2-16; vore CABELLO; COBERTURA PARA LA CABEZA; NATURALEZA.)

**(Nombres 6:5)** Durant el temps del seu vot, no es tallarà els cabells; fins que es complisca el temps del vot que ha fet al Senyor, serà una persona consagrada, i es deixarà créixer lliurement la cabellera.

**(Nombres 6:6, 7)** Durant el temps de la seua consagració al Senyor, no es podrà acostar a cap cadàver, <sup>7</sup> ni que siga el de son pare o el de sa mare, o el d'algun germà o germana; aquella persona no es farà impura amb el contacte dels seus cadàvers, ja que porta al cap el distintiu de la consagració al seu Déu.

### Joies espirituals

**(Nombres 6:6, 7)** Durant el temps de la seua consagració al Senyor, no es podrà acostar a cap cadàver, <sup>7</sup> ni que siga el de son pare o el de sa mare, o el d'algun germà o germana; aquella persona no es farà impura amb el contacte dels seus cadàvers, ja que porta al cap el distintiu de la consagració al seu Déu.

### w05-S 15/1 30 § 2

#### Preguntes dels lectors

Ara bé, Samsó era nazireu en un sentit diferent. Abans que nasquera, l'àngel de Jehovà li va dir a sa mare: «Tindràs un fill que no es tallarà mai els cabells, perquè serà consagrat a Déu des d'abans de naïxer. Ell començarà a salvar Israel del poder dels filisteus» (Jutges 13:5). Samsó no va fer cap

vot, sinó que Déu el va nomenar nazireu. El seu nazireat seria per a tota la vida. Per tant, la prohibició de tocar cadàvers no li aplicava. En cas que entrara en contacte accidentalment amb un cadàver, com podria tornar a començar el nazireat que va iniciar al nèixer? Queda clar que els requisits dels qui eren nazireus de per vida diferien dels qui regulaven el nazireat voluntari.

## Lectura de la Bíblia

**(Nombres 5:1-18)** El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>2</sup> —Ordena als israelites que traguin fora del campament tots els leprosos, els hòmens malalts de pèrdua seminal o les dones que tenen pèrdues de sang i els qui siguen ritualment impurs pel contacte amb un cadàver. <sup>3</sup> Siguen hòmens o dones, allunyeu-los, perquè no profanen el campament, on jo habite enmig d'ells. <sup>4</sup> Els israelites van complir l'orde que el Senyor havia donat a Moisès i els traguiren fora del campament. <sup>5</sup> El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>6</sup> —Comunica això als israelites: Si un home o una dona falta contra una altra persona defraudant-la, defrauda el Senyor i, per tant, és culpable davant d'ell. <sup>7</sup> Haurà de confessar la falta comesa i restituir a la persona perjudicada l'equivalent al perjudici causat, amb un recàrrec de la cinquena part. <sup>8</sup> Si la persona perjudicada ja ha mort i no ha deixat cap parent pròxim al qual el culpable pugui fer la restitució, ho restituirà al Senyor, és a dir, al sacerdot, i portarà a més un moltó amb el qual el sacerdot oferirà el sacrifici d'expiació per aquell qui ha comés la falta. <sup>9</sup> »La part reservada de les ofrenes sagrades que els israelites presenten al sacerdot és per a ell. <sup>10</sup> Les

ofrenes sagrades de cadascú li pertanyen; tot allò que cadascú dona al sacerdot és per a ell. <sup>11</sup> El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué: <sup>12</sup> —Comunica això als israelites: Si una dona casada s'ha portat malament i ha estat infidel al seu marit <sup>13</sup> gitant-se amb un altre home, i ha quedat legalment impura, però el marit no ho sap, ni hi ha cap prova contra ella, ni ha estat sorpresa en adulteri, <sup>14</sup> potser el marit es posarà gelós i sospitarà que la seua dona haja quedat legalment impura. Però també pot ser que el marit es pose gelós i sospite de la seua dona sense que ella siga legalment impura. <sup>15</sup> En qualsevol d'aqueixos dos casos, el marit durà la seua dona al sacerdot i presentarà per ella una ofrena de tres quilos de farina d'ordi; però no hi tirarà oli ni hi posarà encens damunt, perquè és una ofrena de gelosia, és a dir, una ofrena per a aclarir una possible culpa. <sup>16</sup> »El sacerdot farà que la dona s'acoste i es quede dreta davant del Senyor. <sup>17</sup> Després posarà aigua sagrada en un atifell de terrissa, prendrà pols de terra del tabernacle i la tirarà a dins de l'aigua. <sup>18</sup> Davant del Senyor deslligarà els cabells de la dona i li posarà a les mans l'ofrena de gelosia per a aclarir una possible culpa. El sacerdot tindrà a la mà l'aigua amarga de la maledicció.

## MILLORA EN LA PREDICACIÓ

### Exemples de conversació

**(Salm 65:3 [v. 2 NM])** A tu, que escoltes les pregàries, acuden tots els vivents.

**(1 Joan 5:14)** I aquesta és la confiança que mantenim davant de Déu: sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seua voluntat, ell ens escolta.

## Discurs

### w06-S 15/1 32

#### «Les cites bíbliques més antigues de les que es té constància»

Fa vint-i-cinc anys, un equip d'arqueòlegs israelià va realitzar un descobriment sorprenent. En una cova sepulcral dels vessants de la vall d'Hinón en Jerusalem va trobar dos xicotetes làmines de plata enrotllades en les quals en la seua superfície havia textos bíblics gravats. Els rols dataven de l'època anterior a la destrucció de Jerusalem pels babilonis en l'any 607 abans de la nostra era i contenien part de la benedicció que es llig en Nombres 6:24-26. En les dos peces apareixia varies voltes el nom personal de Déu, Jehová. S'ha dit que estes inscripcions són «els primers objectes coneguts del món antic que citen passatges de la Bíblia hebrea».

No obstant, alguns especialistes qüestionaren la datació i afirmaren que els rols s'escriviren en el segle II abans de la nostra era. Una de les raons per les que va sorgir el desacord va ser la qualitat de les fotografies que es van prendre de les xicotetes peces, que no permetia un examen minuciós dels detalls. Per a resoldre la controvèrsia s'ha dut a terme un nou estudi, en el que s'han utilitzat tècniques fotogràfiques avançades i tecnologia controlada per ordinador amb el propòsit de produir imatges digitals d'alta resolució. Els resultats de les proves acaben de ser publicats. A quines conclusions han arribat els experts?

En primer lloc, assenyalen que les dades *arqueològiques* confirmen una data anterior a l'exili babilònic. Els estudis *paleogràfics* (que permeten la datació mitjançant l'anàlisi de la forma, la classe i la posició de les

lletres en l'ordre dels traços i el seu angle d'escriptura, assenyalen a la mateixa època, és a dir, a finals del segle VII abans de la nostra era. I finalment, segons l'examen *ortogràfic*, l'equip arriba a la següent conclusió: «L'ortografia de les làmines concorden amb les proves arqueològiques i paleogràfiques respecte a la datació de les inscripcions».

La publicació *Bulletin of the American Schools of Oriental Research* resumix les investigacions realitzades amb els rols de plata, també coneguts com les inscripcions de Keter Hinón, de la següent forma: «Així corroborem la conclusió a la qual arriben molts erudits, és a dir, que les inscripcions trobades en estes làmines contenen les cites bíbliques més antigues de les quals es té constància».

## VISQUEM COM A CRISTIANS

### Serviràs com a precursor auxiliar en març o abril?

**(2 Corintis 5:14, 15)** L'amor del Crist ens té agafats: hem comprés que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell.<sup>15</sup> I ell ha mort per tots perquè els qui viuen ja no visquen per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort i ressuscitat per tots ells.

**(1 Tessalonicencs 5:11)** Per això, encoratgeu-vos i edifiqueu-vos els uns als altres, tal com ja feu.

**(2 Corintis 5:14)** L'amor del Crist ens té agafats: hem comprés que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell.